

Consultatieverslag concept wetsvoorstel Wet franchise

Van 12 december 2018 tot en met 31 januari 2019 was het mogelijk voor eenieder om via een internetconsultatie te reageren op het concept wetsvoorstel Wet franchise, met memorie van toelichting.

1. Ontvangen reacties

Op de internetconsultatie zijn 572 reacties ontvangen, waaronder ruim 400 onverkort positieve reacties van individuele franchisenemers. Ruim de helft van hen (220) verwijst naar de inbreng van het Vakcentrum. De franchisenemers uit de automobielsector, zowel Bovag als een twintigtal merkdealerverenigingen, spreken steun uit voor het wetsvoorstel dat zij beschouwen als zeer relevant voor de sector.

Van franchisegevers en hun koepels komen ruim 100 reacties, overwegend afhoudend of kritisch en veelal aanhakend bij de reactie van de NFV. Tot slot zijn er ongeveer 40 deels kritisch en deels positieve reacties ontvangen van advocatenkantoren en andere (juridische) dienstverleners.

Van alle ingekomen reacties zijn er circa 200 reacties waarbij de respondent heeft aangegeven dat zijn reactie niet openbaar mag worden gemaakt. Zeer overwegend betrof dit instemmende reacties door franchisenemers. Incidenteel is een reden gegeven voor het niet openbaar reageren. In die gevallen werd verwezen naar vrees voor de reactie van de franchisegever bij kennisneming van de instemmende reactie van zijn franchisenemer, en de mogelijke repercussies daarvan voor de franchiserelatie.

2. Bespreking reacties

Door of namens franchisegevers is frequent aangevoerd dat er gebrek zou zijn aan nut en noodzaak voor de voorgestelde regeling, omdat er geen sprake zou zijn van systematische conflicten of knelpunten in de samenwerking. In de memorie van toelichting is een nadere onderbouwing opgenomen van de noodzaak van regelgeving. Door enkele partijen is in de consultatie aangevoerd dat nationale regelgeving overbodig zou zijn omdat er nagedacht wordt over Europese regelgeving. De ontwikkelingen in Europa zijn echter nog zeer pril en ongewis. Het staat nog niet vast of, en zo ja, in welke vorm er Europese regulering voor franchising zal komen. Zelfs wanneer daar met grote voortvarendheid aan zou worden gewerkt zal het nog vele jaren duren voordat er sprake is van een in Nederland geïmplementeerd Europees kader dat franchisenemers enig soelaas kan bieden. De regering wil en kan daar, gelet op de ook in Europees verband onderkende problematiek, niet op wachten.

Naar aanleiding van de ontvangen reacties is het wetsvoorstel op veel punten aangepast, onder andere bij de definities. De definitie van 'handboek' en de verplichte verstrekking daarvan in een bewaarbaar format in het kader van de precontractuele informatie is vervallen op aandringen van franchisegevers. Anderzijds is de definitie van 'afgeleide formule' gehandhaafd, ondanks de kritiek die daarop door sommige franchisegevers is gegeven, omdat dit een noodzakelijk onderdeel van de regeling is en niet gemist kan worden om de regeling de beoogde beschermende werking te geven. De precontractuele informatieverplichtingen zijn preciezer geformuleerd om tegemoet te komen aan de vrees van franchisegevers dat onvoldoende zekerheid kan worden verkregen wanneer op behoorlijke wijze aan de betreffende informatieverplichting is voldaan. Ook is de informatieplicht op verschillende punten geclausuleerd tot informatie die in redelijkheid beschikbaar zou moeten zijn bij de verstrekking partij.

De verplichtingen ten aanzien van de inhoud van de franchiseovereenkomst zijn ingeperkt. De bepaling die inhoudelijke voorwaarden stelde aan de vormgeving van verplichte afnamebedingen, is vervallen. In plaats daarvan is een informatieverplichting ingevoegd op basis waarvan de franchisenemer inzicht kan verkrijgen in hoeverre de van hem gevraagde of te vragen bijdragen de kosten dekken waarvoor de franchisegever deze bijdragen heeft gevraagd. Zo wordt transparant hoe deze kosten en gevraagde bijdragen zich tot elkaar verhouden.

De bepaling over goodwill is verduidelijkt en de werking is beperkt tot de situatie waarin de franchisegever degene is die de franchiseonderneming na beëindiging van de franchiserelatie overneemt. De bepaling over non-concurrentiebeding sluit wat betreft de formulering nauwer aan op de equivalente bepaling in de Groepsvrijstellingsverordening.

De bepaling die de franchisegever verplicht om in bepaalde situaties instemming te verkrijgen van de franchisenemers voor voorgenomen aanpassingen in de formule of exploitatie van een afgeleide formule, is aangepast. De bepaling brengt nu expliciet tot uitdrukking dat de franchisegever grenswaarden kan bepalen waarbinnen hij zonder overleg wijzigingen kan doorvoeren. De gekwalificeerde meerderheid van franchisenemers die moet instemmen met aanpassingen die deze drempels te boven gaan, is aangepast naar een gewone meerderheid. Het voorgestelde alternatief om de franchisenemer die niet kan leven met een voorgestelde aanpassing een exitmogelijkheid te bieden, kan weliswaar in sommige gevallen soelaas bieden, maar levert ook (te) vaak een onbevredigende oplossing en miskent het gerechtvaardigde belang van de franchisenemer bij continuïteit in zijn bedrijfsvoering. Dat belang kan door een verplichting van instemming (en daarmee onvermijdelijk ook overleg) effectiever gediend worden. Dit laat onverlet dat een franchisenemer in overleg met een franchisegever alsnog kan besluiten tot opzegging van de franchiserelatie.

Waar mogelijk zijn redactionele voorstellen die beogen de formuleringen meer in lijn te brengen met terminologie waar franchisegevers en franchisenemers zich in herkennen, overgenomen. Dit betreft bijvoorbeeld de definities van franchiseformule en franchiseovereenkomst.

Met name van de zijde van franchisegevers is aangedrongen op een beperking van het toepassingsbereik van de wettelijke regeling, zodat deze enkel nog van toepassing zou zijn op (franchiseovereenkomsten met) kleine franchisenemers. Franchisenemers die op grond van Boek 2 BW een jaarrekening publiceren of waar vijftig of meer werknemers werkzaam zijn, zouden buiten het toepassingsbereik van deze regeling moeten vallen, zo is bepleit. Omdat in de praktijk echter zowel bij grotere als kleinere franchisenemers knelpunten in de samenwerking afdoende gedocumenteerd zijn, is dit niet overgenomen. De suggestie om in het geheel geen dwingend recht toe te passen, is niet overgenomen omdat dit de beoogde beschermende werking van het wetsvoorstel voor franchisenemers zou wegnemen.

Tot slot is door verschillende partijen de suggestie gedaan om de kantonrechter bevoegd te maken om franchisezaken te berechten. Dit zou de kosten van procedures verlagen en zo de toegang tot rechtspraak met name voor franchisenemers vergroten. Dit doet evenwel geen recht aan de complexiteit en de soms zeer grote financiële belangen die met franchisezaken gemoeid zijn. De rechtbank is hiervoor beter toegerust. De wettelijke regeling van franchise wordt op zichzelf wel verondersteld bij te dragen aan een hogere mate van voorspelbaarheid van de uitkomsten van eventuele rechtszaken. Dit is voor alle betrokkenen gunstig.

3. Vervolg

Het wetsvoorstel is op 5 juli 2019 in de Ministerraad gebracht. Daar is besloten het wetsvoorstel naar de Koning te zenden met het verzoek dit aan te bieden aan de afdeling advisering van de Raad van State voor advisering. Het wetsvoorstel is sinds 17 juli 2019 aanhangig de Raad van State. Na advisering door de Raad van State en verwerking van het advies, kan het wetsvoorstel ingediend worden bij de Tweede Kamer. Het streven is het wetsvoorstel vóór het einde van 2019 bij de Tweede Kamer in te dienen.